

SEGUINT LA PISTA ALS ANTICS ALUMNES

Sense rumiar-ho gaire, més aviat enduts per l'eufòria del qui segueix un instint i inconscients de la magnitud que abastava la nostra decisió, vam començar l'aventura del viatjar el 9 de novembre del 2002. Carregats amb un parell de motxilles on cada familiar hi havia enfortegat d'amagat tot allò que ell creia que es necessitava per viatjar un any, vam deixar Ripoll amb el cor un tant encongít.

L'Índia va ser la primera parada. Els primers dies allà foren una mica complicats. L'Índia era un país molt diferent al que estàvem acostumats, era tant diferent que en alguns moments ens arribàvem a sentir fora del planeta terra. Algun plàtan comprat a cap preu i el català parlat per la Margaret, una noia índia que va viure algun temps a Vic, eren els elements més familiars que vam trobar a Bombay. A mesura que passaven els dies, i previ peatge d'una gastroenteritis aguda que ens va tenir quatre dies fora de joc, ens vam anar adaptant al medi. Gràcies a en Roberto, un noi de Madrid que ajudava en una organització del barri Andheri de Bombay, vam introduir-nos dins els secrets del bon viatger de l'Índia i vam començar el periple. Deixem Bombay i ens dirigim a Pune en ple procés d'adaptació. Molt debilitats pels quatre dies de procés digestiu invertit posem rumb a Goa. Allà hi trobem un petit paradís on, a part de recuperar-nos perfectament de la sotragada, ens veiem abduïts per una estranya força del benestar. Els dies passen en sintonia amb la natura, els nostres bioritmes es sincronitzen amb el medi, mai ens havíem sentit igual. La pau i els bons aliments omplen els nostres anhels de vida, no necessitem res més. El Nadal ens atrapa a les platges de Palolem, sembla que res pugui pertorbar aquest estat de plenitud, però de sobte ens sentim succionats per la nostàlgia dels nostres, celebrant el Nadal a casa. Per uns moments defallim, però en realitat ens adonem que ja es hora que llevem les àncores de Goa. Encabits dins un tren de dimensions espectaculars i amb el regust d'una experiència autèntica, ens dirigim al sud de l'Índia, concretament a l'estat de Kerala. Amb autobús, barca, motocicleta i fins i tot a peu recorrem aquestes entranyables terres fins desembocar a Varkala, un petit poble de pescadors que ens torna a atrapar amb el mateix magnetisme. No comprenem aquestes sensacions, eren desconegudes fins al moment, són difícils de descriure però rememorades gairebé dos anys després produeixen la llàgrima i el somriure de la nostàlgia pura... Tres setmanes, o potser més, són les que intercanviem amb aquest indret i els personatges que hi trobem. La última parada abans de deixar Kerala la fem a Kanniyakumari, l'extrem sud de l'Índia, el poble que hi ha just a la punta del triangle que forma la geografia d'aquest subcontinent, on el sol surt i es pon sobre el mar. Ens endinsem per les terres de Tamil Nadu, l'estat veí de Kerala, amb la força de l'aventurer. Lluny de la calma que ens va encomanar el mar Aràbic, comencem un viacrucis de pobles i ciutats, temples i runes, autobusos i trens, sempre empapats però de la més màgica de les fragàncies; l'Índia. Coves i temples ens queden per visitar a Ajanta i Ellora abans de fer la incursió final a l'estat de Rajhastan, la terra de les mil i una nits. Això és el nord, val a dir que és sensiblement diferent al Sud, per dir-ho d'alguna manera aquesta és l'Índia profunda, l'Índia del fervor religiós, l'Índia dels arquetips, encara que per nosaltres continua sent l'Índia màgica. Després de visitar Udaipur, Pushkar i algun altre lloc tornem a Bombay a consumir els últims dies d'aquests cinc mesos a l'Índia, cinc mesos que només podríem descriure com indescriptibles.

Bangkok és el punt de partida de la nostra aventura Tailandesa. Com l'alpinista que inverteix uns dies en el camp base per aclimatar-se a l'entorn, nosaltres passem uns dies al centre neuràlgic de la capital de Tailàndia. La calor d'aquests països és un element inseparable al qual t'acabes acostumant, a diferència de la capacitat de sorprendre's, la qual mai s'acostuma. Bangkok és la tranquil·litat absoluta quan has passat cinc mesos a l'Índia, però ara que ens hem aclimatat a Ripoll la recordem com una ciutat trepidant on l'activitat no dorm en cap moment. Els llums, les parades de menjar al carrer, les olors i els fums que se'n desprenen, fan que et sentis envoltat d'una atmosfera creada per estimular els sentits, encara que cinc mesos a l'Índia són com per deixar-te'ls hiperactius... Per això decidim que ens dirigirem a les illes del sud a buscar el relax. En aquesta ocasió l'autobús i el vaixell són els mitjans de transport. En qüestió d'un dia ens plantem a Koh Tao, l'illa en forma de tortuga des de la qual enviem la primera postal tailandesa. Si a les costes de l'Índia ens hi vam sentir com en un paradís, aquí hi vam trobar l'arquetip del paradís. Aigües càlides i tranquil·litzades pels esculls de corall, platges de sorra blanca, varietat de peixos multicolors, postes de sol sobre el mar, etc. Des de Koh Tao vam anar saltant d'illa en illa trobant més del mateix, fet i fet un mes i mig. De Tailàndia en guardem un agradable record i unes ulleres i un tub de buceig.

Austràlia és un país gran i deshabitat. Uns divuit milions de persones per una superfície semblant a la d'Europa, la majoria dels quals distribuïts al llarg de la costa est. Quines opcions teníem per recórrer aquest territori sense quedar-nos plomats? Aquí els preus ja no eren els de Tailàndia i encara menys els de l'Índia. La solució estava en mans de l'Eugènia. Gràcies a l'Eugènia vam poder viatjar sis mil quilòmetres, vam

poder dormir confortablement i vam poder cuinar-nos aliments variats. L'Eugènia ens va portar a les zones limítrofes entre el desert i la civilització, ens va conduir al racons més salvatges dels boscos tropicals del nord, ens va deixar fer nit en un camp on els cangurs i wallabies pasturaven en plena llibertat. Des del nostre punt de vista l'experiència de viatjar per Austràlia només té sentit si ho fas amb algú com l'Eugènia, algú que et permeti gaudir de l'aventura de descobrir el territori en tota la seva extensió. Descobrir per exemple el tren Zig Zag i la seva estació al pur estil "Far West". Els tres mesos per Austràlia els podríem descriure amb les paraules aventura i llibertat.

Ah!! Per cert, l'Eugènia és una autocaravana nascuda a la ciutat australiana de Perth el 1974 i amb molts anys d'experiència acompanyant viatgers de tot el món per l'extens territori d'aquest país.

Entrem al continent sud-americà per Santiago de Chile amb la sensació del nen que veu l'arribada del nou curs. Després d'uns dies ben entretinguts descobrint la capital xilena i durament castigats pel "Jet lag", decidim creuar els Andes amb autocar fins a la ciutat argentina de Mendoza on som acollits per la família Alcalde-Griffouliere. La seva hospitalitat es manifesta en forma d'exquisits "asados" argentins, visites guiades per la ciutat i les seves bodegues, i degustacions dels seus cada vegada més renombrats vins. Havent recuperat les proteïnes perdudes els mesos anteriors, i amb la decisió de dirigir-nos a Buenos Aires, des d'on encararíem la recta final del viatge, ens despedim d'aquests bons amics abans que l'àcid úric ens impedeixi caminar. Els dies a la capital argentina i una petita incursió a la d'Uruguay, són consumits amb el rigor del turista convencional, exceptuant diverses sessions cinematogràfiques que ens vam auto-obsequiar, bàsicament gràcies al mòdic preu de l'entrada. El següent mes transcorre per les meravelles naturals de la Patagònia, acompanyats d'una sensació de nostàlgia anticipada. Per una banda tenim ganes de tornar però per l'altra sabem que enyorarem aquesta vida. Península Valdés, Ushuaia o altrament anomenada la fi del món, Torres del Paine, la glacera Perito Moreno i San Martín de los Andes, són les últimes parades d'aquesta aventura. El tren que ens portaria fins a Ripoll era ple de silenci. La tarda d'un dissabte de tardor posava el punt i final a aquest viatge d'un any al voltant del món. Vam decidir tornar sense avisar i l'emoció de retrobar-nos per sorpresa amb els nostres es barrejava amb la satisfacció i la nostàlgia del què havíem fet. El que havíem fet no era cap proesa, ni un acte de recerca interior ni res de tot allò que diuen els tòpics de la gent que viatja. El que havíem fet era simplement viure la vida...

Francesc Xavier Bonada Tenas

